

1. El riu de la vida

La llum de l'albada havia reunit tot el poble a la platja per acomiadar en Narcís, un vell mariner estimat per tothom que empenia el seu últim viatge. El vell llop de mar havia mort feia unes setmanes i la seva família i alguns amics s'havien trobat per llençar les seves cendres al mar, tal com ell havia demanat. La barca que l'havia acompanyat a pescar els últims anys els esperava, serena, gronxant-se amb les onades suaus de la matinada.

En Narcís sempre havia viscut en contacte amb el mar. De ben petit, el seu pare ja se l'endua amb el llaüt, a pescar. D'ell en va aprendre l'ofici i es va convertir en un gran pescador. També va ser en una platja que va conèixer l'Eulàlia i se'n va enamorar. Amb ella compartien la mateixa passió pel mar i van formar una gran família.

—El mar és tan gran... Creieu que el besavi i la besàvia es trobaran? —va preguntar la Mariola, traient el cap per la borda.

—Segur que sí! —li va dir en Martí, el seu pare—. L'avi deia que la vida és com un riu, i tard o d'hora, tots es troben al mar, així que, segur que ja s'han trobat.

—És veritat —va afegir la tieta Lourdes—, de rius, n'hi ha de llargs, com el de l'avi Narcís o l'àvia Eulàlia, que han viscut més de noranta anys, i de més curts, com el del nostre germà, l'oncle Manel, que es va morir quan encara era jove.

—Doncs jo vull que el meu riu sigui molt i molt llarg, vull viure fins als cent anys! —va exclamar la Clàudia, la més petita de la família.

—Mira, jo gairebé ja els tinc! —va dir el senyor Domènec, assegut a popa, al costat del timó—. Aquest novembre en faré 96! I des dels vuit, que som amics amb el teu besavi. Això és tota una vida! He dit adeu a tanta gent... és el que té, això de fer-se vell!

—És gairebé impossible saber com serà, de llarga, la nostra vida —va dir el Marc, un altre besnet del mariner—. Com deia el nostre besavi, es tracta d'aprofitar el viatge!

—Encara recordo la primera vegada que el pare ens va parlar del riu de la vida —va fer l'oncle Ciscu—. Una nit, quan érem petits, hi va haver una tempesta tan forta que el mar es va empassar totes les barques amarrades al port...

—És veritat! —va afegir la Lourdes—. I nosaltres, ens vam quedar sense llaüt!

—Aquell matí —va seguir en Ciscu—, quan el pare va veure què havia passat, va sortir de casa amb les eines i no va parar fins que les quatre barques que havien sobreviscut a la tempesta, van poder sortir a pescar.

—Sí, una d'elles era la meva *Antònia*. Van ser unes setmanes difícils —va afegir el senyor Domènec—, però entre tots, ens en vam sortir!

—El pare ens va explicar que a vegades la vida es complica i, llavors, és quan les aigües del riu es tornen braves!

—Exacte! —va saltar la Mariola—. A mi, un dia que tenia problemes, em va dir que allò era com fer ràfting! Que només havia d'agafar-me bé als remes i guiar la meva barca pel camí més segur, mirant sempre endavant.

—Buf, a mi, això del ràfting em fa una por! —va exclamar la tieta Lourdes—. Però, és així, quan les coses van mal dades no es pot pas remar cap enrere, l'aigua, com la vida, només sap anar endavant. I vinga tu, avall va que fa baixada!

La tieta Lourdes, que era una mica pallassa, movia els braços amunt i avall, com si remés enfilada en un bot inflable d'aquests que es fan servir per fer ràfting. Els més petits, la imitaven i tothom es va posar a riure.

—Per sort —va fer en Martí—, un moment o altre els problemes se solucionen i les aigües del riu es calmen. Hi ha dies que la vida és com una bassa d'oli, també.

—Amb el temps —va sospirar el senyor Domènec—, anem guanyant experiència i aprenent a navegar per la vida. En Narcís era un gran navegant, tant al mar com a la vida.

Mentre parlaven es va fer de dia. La barca s'obria camí saltant per sobre les ones. La seguien un bon grapat de gavines que coneixien bé la vella *Victòria*. Esperaven, xisclant com cada matí, que els mariners de bord recollissin les xarxes i els llancessin algun peix, però aquell dia no havien sortit a pescar.

L'oncle Ciscu va treure el vell acordió de la funda i va entonar un parell d'acords. Tota la canalla va córrer cap a proa per escoltar-lo. La Marta, la seva filla, s'hi va afegir amb la guitarra i es van posar a cantar les havaneres que tant li agradaven a l'avi Narcís.

Així que van haver passat el Far, van aturar el motor i van fondejar a la badia on tres anys enrere havien llençat les cendres de la seva estimada Eulàlia. El mar els gronxava suaument, a bord de la vella *Victòria*. Amb un somriure ple de records, la família i els amics d'en Narcís escoltaven en silenci el cant rítmic de les onades. Una brisa suau els acariciava els cabells i eixugava algunes llàgrimes. Fins i tot les gavines havien entès que aquell no era moment de fer xivarri i voleiaven en silenci.

Lavors, la tieta Lourdes va llegir un poema, acompanyada del Ciscu, el seu germà, que tocava l'acordió. A poc a poc, van anar deixant caure les cendres d'en Narcís, per la borda, que, així que van tocar l'aigua, es van fondre amb el mar.

Al cap d'una estona, quan en van tenir ganes, van llevar l'àncora i van seguir navegant. Aquell dia el passarien plegats, entre cançons i records, rialles, i també alguna llàgrima. El sol brillava ben alt, les gavines xisclaven des del cel i el mar els esquitxava de tant en tant. Els esperava un dia ple de VIDA.